

TERRA DE CONREU

Ferma terra de conreu,
mil vegades estripada,
per la punta de l'arada,
o amb la fanga a cops de peu.
No tens odi a qui t'embruta,
i esgarrapa fins a l'os,
lo dolent per tu n'és clos,
la llavor del mal eixuta.
Malgrat dar-nos coses bones,
sempre volem fer-te mal,
et clavem cop de destral,
i el pa que mengem ens dones.
Ès per la grana plantada,
el suc que tens dintre teu,
l'home tot ho vol fer seu,
i l'hi dones bona anyada.
En aquesta era moderna,
bé la fúria del progrés,
i millor que no arribés,
que de conreu seràs erma.
Gegants de pedra tallada,
com un somni neguitós,
el teu rostre polsinós,
taparan d'una vegada.
Ja no veurem com flameja,
tant brillant com l'or granat,
aquella estesa de blat,
ni amb la brisa com oreja.
Ni l'aroma de cap planta,
omplirà l'aire flairós,
no tot serà tan formós,
si amb tu, l'au del camp no canta.
Ja malmesos per la fera,
no valdran ni crits ni planys,
i quan més passin els anys,
més veurem l'hora postrera.
No seran tos ulls qui plorin,
quan del tot ja t'hagis mort,
que ploraran amb el cor,
els ulls de tots els qui quedin.
¡Oh! progrés d'ales esteses,
quina ambició no té atur,
per un be del teu futur,
posa fi a les escomeses.
Si el conreu tot ha de cloure,
mort per el ciment armat,
¿Que posarem en el plat,
quan ens assentem a taula?.

ESTEVE PERICH SALA